

BHMagazino

CORINNE WINTERS

Η ΔΙΑΣΗΜΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΥΨΙΦΩΝΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΜΙΛΑΕΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΙΣ ΟΠΕΡΕΣ
ΤΟΥ ΓΚΛΟΥΚ ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΚΟΣΜΟΣ Η ΛΓΡΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
FOODIE Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ PÂTISSIER ΣΕΝΤΡΙΚ ΓΚΡΟΛΕ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΓΛΥΠΤΑ ΑΠΟ ΖΑΧΑΡΗ
ΚΕΝΓΚΟ ΚΟΥΜΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ



9 772623 493002 38



ΚΟΡΙΝ ΓΟΥΪΝΤΕΡΣ

«Στη ζωή είναι καλό να ρισκάρεις»

Η διάσημη αμερικανίδα υψίφωνος, η οποία ανοίγει τη νέα περίοδο λειτουργίας της Εθνικής Λυρικής Σκηνής ερμηνεύοντας διπλό ρόλο, φωτογραφίζεται και μιλάει για τη μετάβαση στο ρεπερτόριό της και για τις αγαπημένες της ηρωίδες, ενώ δίνει τον δικό της ορισμό για την επιτυχία.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΝΗ
(D-TALES CREATIVE AGENCY)

Στις 10 Οκτωβρίου η Κορίν Γουΐντερς θα κληθεί να πραγματοποιήσει – ή μάλλον να επαναλάβει – έναν μικρό άθλο στη σκηνή της ΕΛΣ: να ερμηνεύσει τον πρωταγωνιστικό ρόλο της Ιφιγένειας και στις δύο όπερες του Κρίστοφ Βίλντμπαλντ Γκλουκ που εμπνέονται από τον συγκινητικό αρχαιοελληνικό μύθο: η «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» και η «Ιφιγένεια εν Ταύροις» θα παιχτούν το ίδιο βράδυ στη σκηνοθεσία (και με σκηνικά) του Ντμίτρι Τσερνιακόφ, με μουσική διεύθυνση Μίχαελ Χόφστετερ. Πρόκειται για παράσταση που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά τον περασμένο Ιούλιο στο Εξ αν Προβάνς, ως συμπαραγωγή του σημαντικού φεστιβάλ που διοργανώνεται στην πόλη, της Εθνικής Όπερας του Παρισιού και της δικής μας Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Με πρωταγωνίστρια και τότε τη Γουΐντερς, την αμερικανίδα υψίφωνο με τη διεθνή καριέρα που τραγουδώντας τις μπαρόκ μουσικές του Γκλουκ και το οπαραξικάρδιο δράμα της θυσιασμένης κόρης του Αγαμέμνονα και της Κλυταιμνήστρας θα κάνει τώρα το ντεμπούτο της και στην Αθήνα – δίπλα της θα εμφανιστούν οι Βερονίκ Ζανς, Τάσης Χριστογιαννόπουλος, Αντονι Γκρέγκορι, Διονύσης Σούρμπης, Πέτρος Μαγουλάς, Νικόλας Ντούρος, Αλεξάντρ Ντιαμέλ, Στανισλάς ντε Μπαρμπεράκ, Μαρία Μητσοπούλου, Σούλα Παρασίδη και Γιώργος Παπαδημητρίου.

Τι σας ενέπνευσε, αλήθεια, ώστε να ανταποκριθείτε στην πρόκληση και να τολμήσετε να ερμηνεύσετε τις δύο Ιφιγένειες σε ένα βράδυ;
«Είχα συνεργαστεί στο παρελθόν με τον Ντμίτρι Τσερνιακόφ και μου άρεσε πολύ ο τρόπος δουλειάς του. Σκέφθηκα πως και τώρα θα μπορούσε να κάνει κάτι εξαιρετικό συνδέοντας τα δύο αυτά έργα, και ήθελα να είμαι μέρος της προσπάθειας. Είναι πραγματικά μια ιδιαίτερη πρόκληση, γιατί συνήθως δεν κάνω αυτό το ρεπερτόριο. Πρόκειται

για κάτι εντελώς νέο για εμένα. Για ένα ρίσκο. Σκέφθηκα όμως πως στη ζωή είναι καλό να ρισκάρεις, δεν είναι;».

Πόσο δύσκολο είναι τελικά να τραγουδάς την μπαρόκ μουσική, εν προκειμένω τη μουσική του Γκλουκ;

«Εξαιρετικά δύσκολο. Εν προκειμένω, επειδή μιλάμε για δύο έργα, η διάρκεια της παράστασης είναι μεγάλη. Επιπλέον, στη δική μας παραγωγή δεν χρησιμοποιούμε όργανα εποχής αλλά μια μεγάλη σύγχρονη ορχήστρα που κουρδίζει πιο ψηλά. Αυτό σημαίνει πως και οι τραγουδιστές τραγουδάμε σε πιο υψηλές τονικότητες από ό,τι αν τραγουδούσαμε με παλαιά όργανα, πράγμα που κάνει το όλο εγχείρημα ακόμα πιο κουραστικό. Αυτή είναι σίγουρα μία ακόμα πρόκληση, δεδομένου ότι πρέπει να ακούγεται καθαρά και ο λόγος».

Υπάρχει τελικά κάποιο μυστικό στο να τραγουδάς καλά την μπαρόκ μουσική;

«Το μυστικό είναι το ίδιο και αφορά κάθε είδος τραγουδιού, κάθε περίοδο: να κρατάς όμορφη μελωδική γραμμή και να έχει ποιότητα ο ήχος σου. Στην περίπτωση των δύο Ιφιγενειών θα επιμείνω και στον λόγο, στο κείμενο – όχι πως και στις άλλες όπερες αυτό δεν έχει σημασία –, το οποίο πρέπει να ακουστεί καθαρά και να γίνει κατανοητό από τον θεατή».

Ποια από τις δύο Ιφιγένειες προτιμάτε;

«Την “Εν Ταύροις”, είναι πιο δραματική και μουσικά και ερμηνευτικά και νομίζω πως μου ταιριάζει περισσότερο. Είναι ένα έργο που επιβεβαιώνει εκείνο που ούτως ή άλλως γνωρίζουμε, πως ο Γκλουκ ήταν μπροστά από την εποχή του. Χαίρομαι για την ευκαιρία που μου δίνεται να τον τραγουδήσω, όμως, επειδή δεν νιώθω πραγματικά σαν στο σπίτι μου, αισθάνομαι και μεγαλύτερη ευθύνη».

Με ποιον συνθέτη νιώθετε «σαν στο σπίτι σας»;

«Οι τρεις πρώτοι που μου έρχονται στο μυαλό είναι ο Πουτσίνι, ο Γιάννατσεκ και ο Τσαϊκόφσκι.

Και ο Ντβόρζακ! Τραγουδάω πολύ τσέχικη μουσική και ο Γιάννατσεκ και ο Ντβόρζακ είναι απλώς υπέροχοι!».

Πώς μαθαίνετε αυτή την τόσο δύσκολη γλώσσα στην οποία γράφουν; Συνάδελφοί σας που τους έχουν τραγουδήσει μου έχουν πει πως η εκμάθηση της τσεχικής ήταν ένας εφιάλης.

«Τους καταλαβαίνω! (γελάει) Λατρεύω όμως την τσεχική γλώσσα. Είναι πράγματι εξαιρετικά δύσκολη, αλλά με ενδιαφέρουν πολύ οι σλαβικές γλώσσες. Μου αρέσει να τραγουδάω και στα ρωσικά και στα πολωνικά. Ο Τσαϊκόφσκι ήταν η πρώτη μου αγάπη. Μετά τη ρωσική ερωτεύτηκα και την τσεχική κουλτούρα. Όσο για τον Ιταλό Πουτσίνι, άλλον έναν λατρεμένο συνθέτη, αυτός ταιριάζει πολύ στη φωνή μου και έχει και ένα θεατρικό στυλ που αισθάνομαι πως το κατανοώ εύκολα, πως μου έρχεται γάντι. Μου αρέσουν πάντα οι δραματικές ιστορίες όπου η μουσική εξυπηρετεί άμεσα το κείμενο, που έχει δηλαδή έντονη θεατρικότητα».

Τελικά, κατά τη γνώμη σας, σε μια παράσταση όπερας είναι πιο σημαντικό το θεατρικό/υποκριτικό κομμάτι ή το μουσικό;

«Είναι εξίσου σημαντικά και τα δύο, νομίζω όμως πως η μουσική έχει λίγο μεγαλύτερο βάρος, αφού μιλάμε για όπερα. Τραγουδιστές είμαστε, ακόμα και αν παίζουμε σαν τον καλύτερο ηθοποιό του κόσμου, δεν μπορεί να μην είμαστε καλά συντονισμένοι με την ορχήστρα, να μην είμαστε σωστοί τονικά, να μη φροντίζουμε την ομορφιά του ήχου που παράγουμε. Αγαπώ και το θέατρο και τη μουσική, αλλά μόνο αν το μουσικό μέρος γίνεται σε πραγματικά υψηλό επίπεδο, τότε μόνο μπορείς να αφεθείς στη σκηνή, στη μαγεία του θεάτρου, και να ερμηνεύσεις ως ηθοποιός, δηλαδή να λειτουργήσεις ως ολοκληρωμένος λυρικός καλλιτέχνης».

Ποιος είναι ο αγαπημένος σας ρόλος μέχρι τώρα;

«Είναι πραγματικά δύσκολο να διαλέξω, θα έλεγα όμως τη “Μαντάμα Μπατερφλάι” του Που-

Περιδιαβάζοντας σε μεγαλοπρεπείς κατοικίες με ιδιαίτερη αρχιτεκτονική, φινέτσα και ιστορική-μουσειακή αξία σε διάφορες γωνιές της Ευρώπης.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΙΔΟ

Τις σχεδίασαν σημαντικοί αρχιτέκτονες, τις περισσότερες φορές για πλούσιες και ισχυρές οικογένειες της Ευρώπης. Οι ιδιοκτήτες τους τις διακόσμησαν με ακριβές αντίκες και πολύτιμους πίνακες και μετέτρεψαν τους κήπους τους σε παραδεισένιες οάσεις μοναδικής ομορφιάς. Από την εποχή του μπαρόκ μέχρι τις μέρες μας, από τότε δηλαδή που η πολυτέλεια ήταν συνώνυμη με τις πλούσιες διακοσμήσεις μέχρι την ήρεμη πολυτέλεια του μινιμαλισμού, τα σπίτια αυτά αποτελούν ακριβά πετράδια στο στέμμα της Γηραιάς Ηπείρου. Επισκεφθήκαμε μερικά από τα πιο γνωστά και ιδιαίτερα για να γνωρίσουμε και να απολαύσουμε τη μοναδική ατμόσφαιρά τους.

Ιταλική γοητεία

Είναι γνωστό πως η γειτονική μας χώρα, μια χώρα με πλούσια ιστορία και απaráμιλλη αρχιτεκτονική, φιλοξενεί μερικές από τις πιο εμβληματικές επαύλεις του κόσμου. Η Villa d'Este που βρίσκεται στο Τίβολι, λίγο έξω από τη Ρώμη, θεωρείται ένα από τα πιο αξιόλογα δείγματα της αναγεννησιακής αρχιτεκτονικής και κηποτεχνίας. Κατασκευάστηκε τον 16ο αιώνα από τον Καρδινάλιο Ιππόλυτο Β' των Εστε (γιο της διαβόητης Λουκρητίας Βοργία) σε σχέδια του αρχιτέκτονα Πίρο Λιγκόριο και ξεχωρίζει και για τους εντυπωσιακούς κήπους και τα σιντριβάνια της. Στη διακόσμησή της χρησιμοποιήθηκαν μεταξύ άλλων αγάλματα και αρχιτεκτονικά μέλη που αφαιρέθηκαν και από την Επαυλή του Αδριανού. Το κτίριο περιλαμβάνεται στον κατάλογο των Μνημείων Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO. Στους χώρους του γυρίστηκαν σκηνές από δεκάδες ταινίες, μεταξύ άλλων από το «The Way of the Dragon» (1972) με τον Μπρους Λι και από το «Στη Ρώμη με αγάπη» (2012) του Γούντι Αλεν. Η Villa Borghese στη Ρώμη υπήρξε, όπως φανερώνει και το όνομά της, θερινή κατοικία μιας ηγεμονικής οικογένειας της Ιταλίας, των

Μποργκέζε. Ξεκίνησε να κατασκευάζεται το 1605 και διέθετε ακόμα και ζωολογικό κήπο. Σήμερα φιλοξενεί μία από τις σημαντικότερες συλλογές τέχνης της Ιταλίας. Η δε Villa Medici που βρίσκεται επίσης στη Ρώμη, κατασκευάστηκε από τον δούκα Φερδινάνδο Α' των Μεδίκων και από το 1803 φιλοξενεί τη Γαλλική Ακαδημία της Ρώμης. Τη Villa La Rotonda στη Βιτσέντσα, εντυπωσιακό και ιδιαίτερο κτίριο που ξεκίνησε να χτίζεται περίπου το 1567,

είχε σχεδιάσει ο σπουδαίος αρχιτέκτονας Αντρέα Παλάντιο. Την ολοκλήρωσε όμως μετά τον θάνατό του ο Βιντσέντσο Σκαμότσι. Κύριο χαρακτηριστικό της είναι ο μεγάλος, ασυνήθιστος για κατοικία, κεντρικός θόλος της. Η Villa del Balbianello, που βρίσκεται στις όχθες της λίμνης Κόμο (σε μια περιοχή διάσπαρτη από όμορφα και εντυπωσιακά σπίτια), χτίστηκε το 1787 από τον καρδινάλιο Αντζελο Μαρία Ντουρίνι για να χρησιμοποιηθεί ως θερινή κατοικία του. Στην εποχή μας απέκτησε φήμη όταν το Χόλιγουντ την επέλεξε ως σκηνικό για ταινίες όπως το «Star Wars: Επεισόδιο II – Η Επίθεση των Κλώνων» (2002) και το «Casino Royale» (2006). Είναι επισκέψιμη από τους τουρίστες, ενώ στους κήπους της οργανώνονται λαμπροί γάμοι. Στη λίμνη Κόμο, συγκεκριμένα στο Τρεμέτσο, βρίσκεται και η Villa Carlotta, που χτίστηκε το 1690 από τον μιλανέζο μαρκήσιο Τζόρτζιο Κλέριτσι. Το 1801 αγοράστηκε από τον τραπεζίτη και πολιτικό Τζοβάνι Μπατίστα Σομαρίβα – ο οποίος, για την ιστορία, προτού ξεκινήσει την πορεία του στον χώρο της εξουσίας και του χρήματος εργαζόταν ως κουρέας. Το 1843 πέρασε στα χέρια της πριγκίπισσας Μαριάννας της Πρωσίας, η οποία της έδωσε το όνομα της κόρης της, πριγκίπισσας Καρλότας. Το εσωτερικό του κτιρίου κοσμούν εξαιρετικά γλυπτά, ενώ οι τεράστιοι κήποι του φιλοξενούν από πορτοκαλιές και κέδρους μέχρι τροπικούς φοίνικες και είκοσι πέντε διαφορετικά είδη μπαμπού. Η Villa Rufolo βρίσκεται στο Ραβέλο, στην Ακτή του Αμάλφι, και χρονολογείται από τον 13ο αιώνα (ανακαινίστηκε ριζικά τον 19ο αιώνα). Δι-



Ένα ακόμα (μικρό μεν, αλλά) διάσημο σιντριβάνι, αυτή τη φορά μπροστά στην είσοδο της Villa Carlotta στη λίμνη Κόμο.

αθέτει και αυτή πανέμορφους κήπους και προσφέρει εκπληκτική θέα στη θάλασσα και στη γύρω περιοχή – αυτός είναι και ο κυριότερος λόγος της δημοφιλίας της στους τουρίστες. Το 1880 την επισκέφθηκε ο Ρίχαρντ Βάγκνερ που λέγεται πως μαγεύτηκε από την ομορφιά της και από την ομορφιά του τοπίου και εμπνεύστηκε μερικές από τις πιο ατμοσφαιρικές σελίδες της όπεράς του «Πάρσιφαλ». Από τη Villa della Regina, στο Τορίνο, πέρασαν πολλοί εσπεμμένοι, με την Άννα Μαρία της Ορλεάνης, βασίλισσα και αντιβασίλισσα της Σαρδηνίας, να αφήνει έντονο αποτύπωμα στη διακόσμησή της και



Η φύση «κεντάει» με τον δικό της τρόπο (και με την πολύτιμη συμβολή των κηπουρών) επάνω στους τοίχους και στις αψίδες της Villa del Balbianello.



Η Villa d'Este με τα μεγαλοπρεπή σιντριβάνια της περιλαμβάνεται στον κατάλογο των Μνημείων Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO.

Μεγαλοπρέπεια αλλά και απλότητα: Τα δύο «δομικά συστατικά» της Villa Ephrussi de Rothschild στη Γαλλική Ριβιέρα.



Εντυπωσιακή λεπτομέρεια από το εσωτερικό της Villa della Regina, στο Τορίνο (επάνω) και το μεγαλοπρεπές εξωτερικό και οι κήποι της από ψηλά (κάτω).



να πεθαίνει εκεί, τον Αύγουστο του 1728, από καρδιακή ανεπάρκεια σε ηλικία 58 ετών. Μια σύγχρονη έπαυλη πολύ διαφορετική από όσες ήδη αναφέραμε, αλλά εξαιρετικά εντυπωσιακή και ενδιαφέρουσα από αρχιτεκτονικής απόψεως, είναι η Casa Malaparte στο Κάπρι. Αρχικά σχεδιάστηκε από τον ιταλό αρχιτέκτονα Ανταλμπέρτο Λίμπερα για τον συγγραφέα και δημοσιογράφο Κούρτσιο Μαλαπάρτε. Όμως ο δύσκολος Μαλαπάρτε διαφώνησε με την τελική πρόταση και στην πραγματικότητα σχεδίασε εκ νέου και έχτισε μόνος το σπίτι με τη βοήθεια ενός ντόπιου τεχνίτη.

Η Casa Malaparte είναι χτισμένη στην κορυφή ενός απόκρημνου βράχου πάνω από τη θάλασσα και εκτείνεται σε τρία επίπεδα. Χαρακτηριστική είναι η μεγάλη εξωτερική σκάλα που ξεκινά από τη βάση του σπιτιού και οδηγεί στην τεράστια ταράτσα με την υπέροχη θέα. Εκεί γυρίστηκε το 1963 «Η περιφρόνηση» του Ζαν-Λικ Γκοντάρ με τους Μπριζίτ Μπαρντό, Μισέλ Πικολί και Τζακ Πάλανς.

Στη Γαλλική Ριβιέρα (και όχι μόνο)

Η Villa Ephrussi de Rothschild που βρίσκεται στη Γαλλική Ριβιέρα αποτελεί κορυφαίο δείγμα της αρχιτεκτονικής της Belle Époque. Είναι έργο του γάλλου αρχιτέκτονα Ααρών Μεσιά και χτίστηκε μεταξύ 1905 και 1912 ως εξοχική κατοικία της βαρόνης Μπεατρίς ντε Ροτσιλντ, της πασίγνωστης οικογένειας τραπεζίτων. Είναι και αυτή φημισμένη για τους θαυματικούς κήπους της. Σήμερα λειτουργεί ως μουσείο, όπως και η κοντινή Villa Kérylos που σχεδίασε ο αρχιτέκτονας Εμανουέλ Ποντρεμολί κατά παραγγελία του φιλέλληνα αρχαιολόγου Τέοντορ Ράιναχ. Το κύριο χτίστηκε μεταξύ 1902 και 1908 πάνω στα πρότυπα των αρχαίων κατοικιών της Δήλου, τις οποίες ο Ράιναχ είχε μελετήσει σε βάθος. Η διακόσμησή του, με ψηφιδωτά, τοιχογραφίες, επιγραφές και αγάλματα, παραπέμπει στην Αρχαία Ελλάδα. Χαρακτηριστικό δείγμα της αρχιτεκτονικής της Belle Époque είναι και η Villa La Leopolda στη Villefranche-sur-Mer. Χτίστηκε από τον βασιλιά Λεοπόλδο Β' του Βελγίου για μια ερωμένη του, η οποία όμως μετά τον θάνατό του έχασε κάθε δικαίωμα στην κλη-



ρονομιά. Οι канаδοί εκατομμυριούχοι Αϊζακ και Ντόροθι Κίλαμ, ο βιομήχανος ιδιοκτήτης της Fiat Τζιάνι Ανιέλι και η γαλαζοαίματη σύζυγός του Μαρέλα και τέλος η Λίλι Σάφρα, η χήρα του λιβανέζου μεγαλοτραπεζίτη Εντμοντ Σάφρα, έγιναν ο ένας μετά τον άλλον ιδιοκτήτες της. Προ ετών, η Λίλι Σάφρα την πούλησε στον ρώσο ολιγάρχη Μιχαήλ Προκόροφ, όμως

τελικά η εν λόγω αγοραπωλησία κατάνηξε σε φιάσκο. Ο Προκόροφ έκανε πίσω, καθώς αντιμετώπιζε μεγάλα οικονομικά και άλλα προβλήματα, έχασε όμως την προκαταβολή των 39 εκατομμυρίων ευρώ που είχε ήδη καταθέσει στον λογαριασμό της ιδιοκτήτριας. Στη Villa La Leopolda ο Αλφρεντ Χίτσκοκ είχε γυρίσει σκηνές από το φιλμ «Το κυνήγι του κλέφτη» (1955)

ΜΟΝΤΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΡΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Εθνικά πάρκα με εντυπωσιακά φυσικά μνημεία, σημαντικά παλαιοντολογικά ευρήματα και οικισμοί που μας ταξιδεύουν στην εποχή των χρυσοθήρων.



Οι βίσονες στο Bison Range του Ντίξον απολαμβάνουν ήσυχη ζωή στη φύση αλλά και ποζάρουν στους τουρίστες που σπεύδουν στην περιοχή για να τους απαθανατίσουν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΛΩ

Εκεί, στη βορειοδυτική γωνιά των ΗΠΑ, στα σύνορα με τον Καναδά, βρίσκεται η Πολιτεία του Μεγάλου Ουρανού. Έτσι, «Big Sky Country», αποκαλούν τη Μοντάνα με τις οροσειρές που αγγίζουν τα σύννεφα και με τα απέραντα λιβάδια με την πρασινοκίτρινη χλόη. Κάτι περισσότερο από 380.800 τετραγωνικά χιλιόμετρα η έκτασή της (που την καθιστά την τέταρτη μεγαλύτερη Πολιτεία των ΗΠΑ), κάτι περισσότερο από 1.000.000 οι μόνιμοι κάτοικοι της σχευικά αραιοκατοικημένης αυτής γης. Άγρια η ομορφιά της, γεμάτη αγριότητες και εντάσεις η ιστορία της, μια ιστορία συνδεδεμένη με τους αγώνες των Ινδιάνων που ζούσαν εκεί για την ανεξαρτησία και την ελευθερία τους: Στη Μοντάνα, συγκεκριμένα στον ποταμό Little Bighorn, οι ιθαγενείς πέτυχαν το 1876 τη μεγαλύτερη νίκη τους κατά του στρατού της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών, του οποίου ηγείτο ο αντισυνταγματάρχης Τζορτζ Αρμυστρονγκ Κάστερ. Μια νίκη που όμως δεν μπόρεσε να αποτρέψει τη σκληρή μοίρα τους, την υποταγή τους στους ισχυρούς της νέας εποχής, που δημιουργούσαν (και με τη χρήση βίας) ένα νέο, πανίσχυρο κράτος.

Στο Glacier National Park

Προτού όμως ταξιδεύουμε στις σημαντικές σελίδες της Ιστορίας

που γράφτηκαν εκεί, ας γνωρίσουμε τη σύγχρονη Μοντάνα, μια περιοχή που φημίζεται για το ιδιαίτερο φυσικό κάλλος της. Τη Μοντάνα των εντυπωσιακών Εθνικών Πάρκων, ξεκινώντας από το Glacier National Park, που μέσα στα 4.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα της έκτασής του έχει χωρέσει δύο οροσειρές, περί τους 26 παγετώνες, 200 καταρράκτες και 762 λίμνες, εκ των οποίων μόνο οι 131 φέρουν όνομα. Ο Going-to-the-Sun Road, ένας από τους πιο εντυπωσιακούς οδικούς άξονες στις ΗΠΑ, διασχίζει το πάρκο και προσφέρει απaráμιλλη θέα στα φυσικά αξιοθέατά του. Τα Highline Trail και Grinnell Glacier Trail είναι δύο από τα δημοφιλέστερα μονοπάτια που ακολουθούν οι επισκέπτες για να βρεθούν μόνοι (που λέει ο λόγος, καθώς στο Πάρκο συγκεντρώνονται καθημερινά εκατοντάδες πεζοπόροι) μέσα στην άγρια φύση, σε τοπία σαν αυτά που βλέπουμε στα γουέστερν του αμερικανικού κινηματογράφου. Εξίσου διάσημο είναι το Chief Mountain, στα σύνορα της Μοντάνα με την Αλμπέρτα του Καναδά. Αποτελεί μέρος της οροσειράς των Βραχωδών Ορέων και θεωρείται ιερό από τους Μπλάκφουτ, τους Ινδιάνους που ζουν στην περιοχή και το αποκαλούν Nínaiistáko. Εκεί, σε αυτά τα απομονωμένα μέρη με την άγρια ομορφιά,





Υπέροχα χρώματα, με την Grinnell Lake να κυριαρχεί στο μαγικό τοπίο του Glacier National Park.

